

Arrest

nr. 62 573 van 31 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 december 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. MARTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 maart 2004 dient verzoeker, van Pakistaanse nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 14 april 2004 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Oostende de beslissing tot niet inoverwegingneming van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf.

Op 17 juni 2004 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 2 augustus 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker, die werd aangetroffen in illegaal verblijf en tevens op heterdaad werd betrapt bij zwartwerk, het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 25 augustus 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 3 juli 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker, die werd aangetroffen in illegaal verblijf, het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker het Rijk op een ongekend tijdstip heeft verlaten.

Op 18 februari 2008 legt verzoeker een aankomstverklaring af in de gemeente Middelkerke. Verzoeker is in het bezit van een paspoort uitgegeven door de Pakistaanse ambassade te Lissabon in Portugal en geldig tot 1 oktober 2011. Het verblijf wordt verzoeker toegestaan tot 30 april 2008.

Op 16 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 17 november 2009 vult verzoeker voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf aan en voegt hij, middels een schrijven van zijn raadsman, zijn Pakistaans paspoort toe.

Op 15 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. De motieven van deze beslissing, die thans wordt aangevochten, luiden als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.11.2009 werd ingediend door:

H., A.(...) (R.R.: (...)) Nationaliteit: Pakistan

Geboren te (...) op (...) Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Aangezien betrokkene pas is aangekomen in België op 01.01.2008 (zie aankomstverklaring nr.2008/00001 d.d. 18.08.2008), en hij niet aantoont dat hij zich bevindt in een prangende humanitaire situatie zoals bedoeld in de vernietigde instructies, voldoet hij niet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. De verschillende getuigenverklaringen etc. kunnen bijgevolg niet weerhouden worden als bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verblijft sedert vijf jaar. Deze getuigenverklaringen kunnen enkel eventueel aantonen dat betrokkene reeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijzen geenszins dat hij hier ononderbroken verblijft sedert vijf jaar.

Het feit dat betrokkene ingeburgerd is, altijd zijn verplichtingen nakwam, zich enorm inspande om zich de Nederlandse taal eigen te maken, tevens vlot Frans en Engels zou spreken, werkbereid is en zicht

op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 18.11.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid, waaronder de schending van art.8 EVRM, zijn relatie met de Belgische A. L. (...), het argument dat zijn broer de Belgische nationaliteit heeft, dat hij in Pakistan niets meer heeft om naar terug te keren alsook de schending van art.3 EVRM, worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981(...)aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1,2" van de Wet van 15 december 1980). Regelmatig verblijf verstreken sinds 01/05/2008".

Op 29 december 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van gebrek aan belang op onder meer omdat het bestreden bevel een herhaald bevel is, nu verzoeker reeds bevelen om het grondgebied te verlaten werden gegeven op 2 augustus 2004 en 3 juli 2007. Verwerende partij wijst erop dat verzoeker heeft nagelaten tegen laatst genoemde bevelen om het grondgebied te verlaten beroep in te stellen zodat deze bevelen definitief zijn geworden en nog steeds uitgevoerd kunnen worden.

2.2. Uit de hiervoor geciteerde weigeringsbeslissing aangaande verzoekers aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat deze beslissing en het daarin opgenomen bevel als één geheel moeten worden beschouwd. De exceptie kan derhalve niet worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan.

"Eerste en enige middel

Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zoals verduidelijkt in de instructie dd. 19 juli 2009 juncto de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids-en zorgvuldigheidsbeginsel, evenals het rechtszekerheids-en vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het verzoek tot verblijfsmachtiging zoals ingediend door verzoeker op 18.11.2009 ontvankelijk doch ongegrond is omdat hij niet voldoet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 en aan verzoeker een BGV afleverde ingevolge voormelde weigeringsbeslissing.

Verwerende partij motiveerde haar beslissing als volgt:

(...)

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

" In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgmeester van de plaats waar hij

verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Terwijl, zoals tevens aangehaald in de bestreden beslissing, de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vernietigd werden door de Raad van State op 11 december 2009. Dat echter, zoals algemeen bekend is, de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Terwijl punt 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3^e lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de volgende voorwaarden vooropstelt om voor een machtiging tot verblijf in aanmerking te komen:

- Voorafgaand aan de huidige aanvraag tot machtiging tot verblijf tenminste 5 jaar ononderbroken in België verbleven hebben.
- Vóór 18 maart 2008 een wettig verblijf in België gehad hebben en/of geloofwaardige pogingen ondernomen hebben om in België een wettig verblijf te bekomen,
- Een lokale verankering in België kunnen aantonen.

Terwijl punt 2.8.B van voormelde instructie de volgende voorwaarden vermeldt:

- Voorafgaand aan de aanvraag tot machtiging tot verblijf, sinds ten minste 31 maart 2007, ononderbroken op het Belgische grondgebied verblijven.
- Een duurzame lokale verankering in België aantonen.
- Bij de regularisatieaanvraag een kopie van een behoorlijk ingevuld modelarbeidscontract voegen.

De Raad mag zich bij de beoordeling van de gegrondheid van een beroep niet in de plaats stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (RvV 8 november 2010, nr. 50 878)

Dat de motieven zoals opgegeven in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn en niet getuigen van een correcte feitenvinding.

Dat de gemachtigde van de staatssecretaris besluit dat verzoeker pas zou aangekomen zijn in België op 01.01.2008 luidens een aankomstverklaring dd. 18.08.2008) en de getuigenverklaringen die voorgelegd werden geenszins bewijzen dat verzoeker ononderbroken in België verblijft sinds ten minste 5 jaar. Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat er rekening gehouden werd met alle bewijsstukken die verzoeker voorlegde m.b.t. diens inmiddels 9-jarige verblijf in België. Er wordt geen enkele melding gemaakt van het feit dat verzoeker reeds twee maal, nl. reeds op 26.03.2004 en op 05.03.2005, een aanvraag om verblijfsmachtiging indiende op grond van artikel 9§3 van de Vreemdelingenwet. (zie stuk 3 en 5) Voormelde verzoeken om regularisatie werden gevoegd als stuk door verzoeker bij de aanvraag dd. 18.11.2009.

Beide verzoeken om verblijfsmachtiging vermelden duidelijk dat verzoeker al van 2001 in België verblijft. Het staat bijgevolg hoe dan ook als een paal boven water dat verzoeker minstens sinds 2004 in België verblijft.

Dat verzoeker verder talrijke getuigenverklaringen voorlegde van vrienden en kennissen, dewelke allen staven dat zij hem al sinds 2001, 2002 kennen en dat hij gedurende al die tijd in België woonachtig is. (zie stuk 7-25) Het gaat in totaal om meer dan 20 mensen! Er kan bezwaarlijk zomaar verondersteld worden dat al deze mensen flagrante leugens op papier zetten. Er werd zelfs een verklaring voorgelegd van de huisdokter van verzoeker dd. 06.10.2009 die het volgende stelt (zie stuk 26):

"Betreft mijn patiënt, Mr. A. H. (...) ((...)). Bij mij gekend sinds vele jaren als patiënt.- eigen onderstrepen-"

Dat de bewijslast in hoofdte van verzoeker enigszins realistisch dient te zijn. Er kan van verzoeker niet het onmogelijke verwacht worden. Uit de stukken die hij voorlegde blijkt onomstotelijk dat hij sinds 2001 ononderbroken in België verblijft. Vooreerst zijn er de beide regularisatieaanvragen van 2004 en 2005 die verzoeker voorlegde. Deze zijn tegenpartij uiteraard welbekend, de beslissing omtrent het verzoek om verblijfsmachtiging dd. 26.03.2004 werd tevens voorgelegd door verzoeker. (zie stuk 4) Het staat bijgevolg buiten kijf dat verzoeker toen in België verbleef en er zijn leven wou uitbouwen. Verder legde verzoeker meer dan twintig verklaringen van vrienden en kennissen voor die allen bevestigen dat zij hem sinds 2001, 2002 kennen en gedurende al die tijd met hem bevriend geweest zijn. Zelfs de huisdokter bevestigt dat verzoeker al jaren bij hem patiënt is! (zie stuk 7-26) Tenslotte legde verzoeker

ook een kopie voor van zijn bankkaart en bibliotheekpas teneinde aan te tonen dat hij hier sinds jaren in België diens leven opgebouwd heeft en stevig verankerd is in het maatschappelijke leven. (zie stuk 27 en 28) Op heden legt verzoeker nog zijn inschrijvingsformulier voor van CVO LETHAS dd. 11.03.2005, evenals diens omnipas voor het jaar 2007 en een factuur voor een notebook dd. 20.11.2007. (zie stuk 29-31) Dat voormelde aanvullende stukken nog maar eens bevestigen dat verzoeker wel degelijk ononderbroken in België verbleef gedurende minstens 5 jaar.

Dat uit geen enkel element enige tegenindicatie blijkt dat verzoeker niet ononderbroken in België zou verbleven hebben sinds ten minste 5 jaren. Zoals reeds vermeld, kan er niet het onmogelijke verwacht worden van verzoeker. De bewijslast in zijn hoofde dient reëel te blijven. De gemachtigde van de staatssecretaris maakt in de bestreden beslissing geen enkele melding van voormelde stukken zoals voorgelegd door verzoeker, in het bijzonder de verzoeken om verblijfsmachtiging. Er blijkt geenszins dat er rekening gehouden werd met deze stukken bij het nemen van de bestreden beslissing.

Er blijkt geenszins uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich op de juiste feitelijke gegevens heeft gebaseerd, noch dat deze correct werden beoordeeld.

Dat verder geenszins uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris het verzoek om verblijfsmachtiging van verzoeker onderzocht heeft in het licht van punt 2.8.B van voormelde instructie dd. 19.07.2009! Er wordt geen enkele melding gemaakt van een toetsing aan de criteria van punt 2.8.B, hoewel verzoeker tevens volstrekt voldoet aan dit punt. Hij legde immers een kopie van een behoorlijk ingevuld modelarbeidscontract voor en leverde het bewijs van een duurzame lokale verankering in België en een ononderbroken verblijf op het grondgebied sinds ten minste 31 maart 2007. (zie stuk 32)

Verzoeker kan geenszins nagaan of diens verzoek wel onderzocht werd in het licht van punt 2.8.B van de instructie gezien dit geenszins blijkt uit de bestreden beslissing.

Dat uit het voorgaande kan besloten worden dat verwerende partij niet voldeed aan haar materiële motiveringsplicht.

Overeenkomstig het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur wordt de gemachtigde van de staatssecretaris verondersteld om bij het uitoefenen van een regularisatie-onderzoek zorgvuldig en degelijk tewerk te gaan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt immers aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding:

"Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt. "

(MAST, A., DUJARDIN, J., VAN DAMME, M. en VANDE LANOTTE, J., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Antwerpen, Kluwer, 1999, p. 52-53)

"De feiten op grond waarvan het bestuur tot haar beslissing komt, moeten zorgvuldig worden gewaardeerd."

(SUETENS, L.-P., "Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.B.P. 1980, 86)

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken. (RvV 27 oktober 2010, nr. 50 263)

Dat, zoals voorheen uiteengezet, verwerende partij haar beslissing geenszins gesteund heeft op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken. Er werd immers geen rekening gehouden met alle dienstige stukken zoals voorgelegd door verzoeker bij diens verzoek om verblijfsmachtiging om zijn ononderbroken verblijf in België sinds ten minste 5 jaar te bewijzen.

Dat er uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat het verzoek om verblijfsmachtiging onderzocht werd in het licht van punt 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009. Verzoeker had in zijn verzoek echter uitdrukkelijk de criteria ingeroepen zoals vermeld in punt 2.8.A en 2.8.B. Er wordt geen enkele melding gemaakt van het voorgelegde arbeidscontract in de bestreden beslissing. (zie stuk 32)

Dat uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet zorgvuldig en degelijk tewerk gegaan is bij het uitoefenen van het regularisatie-onderzoek. Deze plicht van verwerende partij gold des te meer gezien punt 2.8.A en 2.8.B van de instructie slechts in aanmerking genomen werden voor de aanvragen ingediend tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en verzoeker dus geen nieuw verzoek om verblijfsmachtiging kan formuleren. De gevolgen voor verzoeker van de onzorgvuldige houding van verwerende partij zijn dramatisch.

Dat uit het voorgaande vastgesteld wordt dat het zorgvuldigheids-en het redelijkheidsbeginsel geschonden zijn door verwerende partij.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort gedaan worden. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij de rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. (I.OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Dat er in casu sprake is van een schending van het vertrouwens-en rechtszekerheidsbeginsel. De criteria voor regularisatie werden duidelijk gesteld in de weliswaar vernietigde instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij haalt zelf in de bestreden beslissing aan dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Verzoeker mocht dus verwachten dat diens verzoek om verblijfsmachtiging zou onderzocht worden in het licht van zowel punt 2.8.A als 2.8.B van de instructie. Hij mocht er ook van uitgaan dat als hij voldeed aan de criteria, hetgeen in casu duidelijk het geval is, hij gemachtigd zou worden tot een verblijf in België van beperkte al dan niet onbeperkte duur. Uit de bestreden beslissing kan verzoeker echter enkel afleiden dat zijn aanvraag niet eens onderzocht werd in het licht van de criteria van punt 2.8.B van de instructie, hoewel hij hier manifest aan voldoet!

Er is duidelijk sprake van een schending van het vertrouwens-en rechtszekerheidsbeginsel. De gewekte rechtmatige verwachtingen van verzoeker werden geenszins gehonoreerd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekers beschouwingen falen in feite. Volgens verwerende partij verliest verzoeker uit het oog dat in de instructie van 19 juli 2009 uitdrukkelijk de voorwaarde wordt gesteld van een ononderbroken verblijf in België. Zo haalt verwerende partij de punten A en B van het criterium 2.8 van voormelde instructie aan, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat de vreemdeling respectievelijk voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf van minimum vijf jaar in België dient te hebben of een ononderbroken verblijf in België sinds 31 maart 2007. Verwerende partij verwijst tevens naar de verduidelijkingen in het vademecum en meent bijgevolg dat verzoeker bezwaarlijk kan ontkennen dat hij een zekere tijd ononderbroken in België moet hebben verbleven teneinde te voldoen aan de voorwaarden uitdrukkelijk gesteld in de punten 2.8A en 2.8B van de instructie van 19 juli 2009. Verwerende partij wijst er evenwel op dat bij nazicht van het administratief dossier werd vastgesteld dat verzoeker zich op 18 februari 2008 heeft aangemeld bij de gemeente en hij in het bezit werd gesteld van een aankomstverklaring, geldig tot 30 april 2008. Verwerende partij merkt op dat verzoeker deze aankomstverklaring heeft ondertekend. Daarenboven duidt verwerende partij erop dat uit deze aankomstverklaring blijkt dat verzoeker heeft aangegeven België te zijn binnengekomen op 1 februari 2008. Bijgevolg kan volgens verwerende partij niet worden betwist dat verzoeker niet ononderbroken op het Belgische grondgebied heeft verbleven, zodat verzoeker aldus niet voldoet aan de punten 2.8A en 2.8B van de instructie van 19 juli 2009. Verzoeker kan volgens verwerende partij aldus niet dienstig voorhouden dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag heeft onderzocht in het licht van punt 2.8B van voornoemde instructie, daar verzoeker heeft verklaard België te zijn binnengekomen op 1 februari 2008, zijnde later dan 31 maart 2007 zoals vereist in voormeld punt 2.8B. Verwerende partij meent dat niet verder diende te worden ingegaan op de overige voorwaarden van voormeld punt 2.8B. Verzoeker kan op heden niets anders beweren en pogen voor te houden dat hij het Belgische grondgebied niet heeft verlaten, daar dit strijdig is met de stukken van het administratief dossier en met zijn eigen verklaringen. Onder een weergave van de motieven van de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, met verwijzing naar verzoekers aankomstverklaring van 18 februari 2008, geheel terecht heeft beslist dat verzoeker niet voldoet een de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009. Verwerende partij is van mening dat deze overwegingen van de bestreden beslissing verzoeker toelaten

te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard. Verwerende partij is tevens van oordeel dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt uiteengezet om welke reden de door verzoeker voorgelegde stukken, waaronder de vele getuigenverklaringen etc., wel aantonen dat verzoeker op het Belgische grondgebied heeft verbleven, doch geen ononderbroken verblijf aantonen. Verder ziet verwerende partij niet in hoe de uitdrukkelijke opsomming van eerdere aanvragen om machtiging tot verblijf, waarover reeds in 2004 werd beslist, een ander licht op de bestreden beslissing zouden kunnen werpen, nu deze aanvragen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker niet ononderbroken op het Belgische grondgebied heeft verbleven gedurende de in criterium 2.8 van de instructie van 19 juli 2009 voorziene termijnen. Ten overvloede merkt verwerende partij op dat de motivering van de bestreden beslissing in zijn geheel dient te worden gelezen, zonder dat vereist is dat ieder afzonderlijk element op zichzelf de bestreden beslissing kan dragen. Tevens merkt verwerende partij bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State op dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet gehouden is de motieven van zijn motieven te vermelden. Volgens verwerende partij werd de bestreden beslissing op deugdelijke en afdoende wijze gemotiveerd en werd naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsverplichting. Bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State betreffende het redelijkheidsbeginsel stelt verwerende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag ongegrond is. Verwerende partij stelt de vermeende schending van het rechtzekerheids- en het vertrouwensbeginsel, eveneens bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, evenmin te kunnen aannemen. Verwerende partij benadrukt immers dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid *in casu* binnen zijn discretionaire bevoegdheid zijn beslissing heeft genomen overeenkomstig de richtlijnen uit de instructie van 19 juli 2009, waarin uitdrukkelijk de voorwaarde van een ononderbroken verblijf wordt gesteld, doch dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat de gemachtigde zijn ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van een aanvraag die gericht is op het verkrijgen van een gunstmaatregel en waarbij de instructie van 19 juli 2009 en de erin vermelde criteria als gedragslijn gelden, te buiten is gegaan of op kennelijk onredelijke of disproportionele wijze heeft toegepast of ingevuld op verzoekers geval. Verzoekers beschouwingen zijn volgens verwerende partij niet meer dan ongestaafde en vage beweringen zodat deze niet kunnen worden aangenomen. Verwerende partij concludeert dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel terecht, gelet op de stukken die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken, na grondig onderzoek, binnen de hem terzake toebedeelde bevoegdheid en conform de terzake geldende rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel inclusief, heeft geoordeeld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard. Volledigheidshalve merkt verwerende partij op dat bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing geen rekening kan worden gehouden met stukken die verzoeker pas voor het eerst bij zijn verzoekschrift voegt, doch niet had overgemaakt aan de gemachtigde. Volgens verwerende partij kan verzoekers enig middel niet worden aangenomen.

3.3. Verzoeker voert de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet "*zoals verduidelijkt in de instructie dd. 19 juli 2009*" in samenhang met de materiële motiveringsverplichting aan.

3.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft geoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3.2. Verzoeker heeft op 16 november 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Met de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande wijst de Raad erop dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

3.3.3. In de motivering van de bestreden beslissing wijst de gemachtigde van de staatssecretaris erop dat hij de instructie van 19 juli 2009 zal toepassen binnen zijn discretionaire bevoegdheid. Hiermee geeft

zij aan dat de instructie van 19 juli 2009 geldt als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst zelf naar de instructie van 19 juli 2009, en betwist de toepasselijkheid ervan in het kader van de voormelde ruime discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij geenszins.

3.3.4. De criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, waarop verzoeker zich thans beroept, luiden als volgt:

“2. Bepaalde prangende humanitaire situaties

Als basisprincipe kan gesteld worden dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie indien een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM.

Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.

(...)

2.8 Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon. (...)

3.3.5. Verzoeker uit kritiek op de motivering van de bestreden beslissing en poogt in hoofdzaak aan te tonen wel degelijk op ononderbroken wijze in België te hebben verbleven sinds ten minste vijf jaar. Verzoeker houdt voor dat geen enkel element in zijn dossier getuigt van enige tegenindicatie.

Verzoeker betoogt tevens dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle bewijsstukken aangaande zijn – inmiddels negen-jarige –verblijf in België die hij naar aanleiding van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf heeft voorgelegd. Zo stelt verzoeker dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van de twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van het (oude) artikel 9, derde lid van Vreemdelingenwet die hij reeds had ingediend op 26 maart 2004 en 5 maart 2005, en dewelke duidelijk vermelden dat hij sinds 2001 in België verblijft, vervolgens benadrukt hij dat talrijke getuigenverklaringen van vrienden en kennissen, waaronder een huisarts, allen getuigen dat hij sinds het jaar 2001 of 2002 door hen is gekend en in België woont en houdt verzoeker voor dat bezwaarlijk kan worden verondersteld dat deze mensen flagrante leugens op papier zetten. Verzoeker wijst tevens op een kopie van zijn bankkaart, alsmede van zijn bibliotheekpas, teneinde aan te tonen dat hij zijn leven sinds jaren in België heeft opgebouwd en zich stevig heeft verankerd in de Belgische maatschappij.

3.3.6. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert in zijn middel, stelt de Raad samen met verwerende partij vast dat wel degelijk tegenindicaties voorhanden zijn. In de bestreden beslissing wordt het gesteld als volgt : *“Aangezien betrokkene pas is aangekomen in België op 01.01.2008 (zie aankomstverklaring nr.2008/00001 d.d. 18.08.2008), en hij niet aantoont dat hij zich bevindt in een prangende humanitaire situatie zoals bedoeld in de vernietigde instructies, voldoet hij niet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde*

instructies van 19 juli 2009. De verschillende getuigenverklaringen etc. kunnen bijgevolg niet weerhouden worden als bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verblijft sedert vijf jaar. Deze getuigenverklaringen kunnen enkel eventueel aantonen dat betrokkene reeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijzen geenszins dat hij hier ononderbroken verblijft sedert vijf jaar”.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker op 18 augustus 2008 een aankomstverklaring heeft ondertekend in de gemeente Middelkerke, waarbij hij heeft verklaard België te zijn binnengekomen op 1 augustus 2008. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt tevens dat verzoeker hierbij in het bezit was van een paspoort uitgegeven door de Pakistaanse ambassade te Lissabon in Portugal op 2 oktober 2006 en (verlengd) geldig tot 1 oktober 2011. Daarenboven stelt de Raad vast dat zich in het administratief dossier een stuk bevindt waarin het interview door de sociale dienst bij de intake van de pas opgesloten vreemdeling, zijnde verzoeker, in het gesloten centrum voor illegalen te Brugge wordt weergegeven. Uit voormeld stuk blijkt dat verzoeker aldaar heeft verklaard resident van Portugal te zijn en in België op bezoek te zijn geweest bij zijn broer. Dienvolgens kan verzoeker, teneinde aan te tonen dat hij wel degelijk op ononderbroken wijze in België heeft verbleven sinds ten minste vijf jaar, bezwaarlijk voorhouden als zou geen enkel element in zijn dossier getuigen van enige tegenindicatie.

Verzoeker toont voorts niet aan welk door hem ingediend stuk door de verwerende partij zou zijn veronachtzaamd of verkeerdelijk beoordeeld waar die heeft gesteld dat de door hem ingediende “getuigenverklaringen etc.” niet bewijzen dat hij hier ononderbroken verblijft sedert vijf jaar. Immers, waar hij stelt dat geen melding wordt gemaakt van de twee aanvragen tot verblijfsmachtiging die hij vooraf aan de thans in het geding zijnde aanvraag indiende, stelt de Raad vast, nog daargelaten de vaststelling dat slechts één ervan zich in het administratief dossier bevindt, dat aanvragen ingediend op een bepaald ogenblik, met name, naar de verklaringen van verzoeker, op 26 maart 2004 en 5 maart 2005, niet dienstig zijn om het gevraagde ononderbroken verblijf aan te tonen. In die zin heeft de verwerende partij dan ook terecht kunnen oordelen dat de “*getuigenverklaringen etc.*”, geen soelaas konden brengen en acht de Raad het motief in de beslissing dat verzoeker geen vijf jaar ononderbroken verblijf in België kan aantonen, derhalve niet kennelijk onredelijk, noch getuigt dit motief van een niet-correcte feitenvinding. Een herhaling van de elementen van zijn aanvraag kan terzake niet dienstig zijn, nu, zoals reeds gesteld, verzoeker niet aannemelijk maakt welke elementen precies zouden aantonen dat de verwerende partij ze verkeerdelijk, of niet, zou hebben beoordeeld bij het al dan niet aannemen van het ononderbroken verblijf. In zoverre verzoeker overigens met deze herhaling en zijn kritiek op de bestreden de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, weze opgemerkt dat dit niet tot zijn bevoegdheid behoort : als annulatierechter kan de Raad enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94) en is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijffssituatie van verzoeker opnieuw ten gronde te beoordelen.

3.3.7. Verzoeker legt thans bij zijn verzoekschrift aanvullende stukken voor die zouden bevestigen dat hij wel degelijk ononderbroken in België verblijft gedurende minstens vijf jaar, meer bepaald zijn inschrijvingsformulier van VCO LETHAS van 11 maart 2005, zijn omnipas voor het jaar 2007 en een factuur betreffende de aankoop van een notebook van 20 november 2007. Aangezien deze stukken niet ter kennis werden gebracht van de verwerende partij kan het haar niet ten kwade worden geduid er geen rekening mee te hebben gehouden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen, zodat deze bijkomende stukken thans niet dienstig kunnen worden aangebracht om het verzoek tot nietigverklaring van de bestreden beslissing te ondersteunen.

3.3.8. Verzoeker betoogt verder dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn aanvraag heeft onderzocht in het licht van het criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009. Verzoeker meent nochtans aan voormeld criterium te voldoen. Zo benadrukt hij naast een behoorlijk ingevuld model van arbeidscontract, tevens het bewijs van duurzame lokale verankering en een ononderbroken verblijf in België sinds ten minste 31 maart 2007 te hebben voorgelegd en stelt dat verwerende partij hierbij evenmin rekening heeft gehouden met alle door hem voorgelegde stukken. Zo

wordt volgens verzoeker ten onrechte geen melding gemaakt van het door hem voorgelegde arbeidscontract. Verzoeker betoogt dat verwerende partij zijn aanvraag zowel in het licht van criterium 2.8A, als in het licht van criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 had dienen te onderzoeken.

3.3.9. In de bestreden beslissing heeft verwerende partij omtrent de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 en haar criteria gesteld als volgt: *“Aangezien betrokkene pas is aangekomen in België op 01.01.2008 (zie aankomstverklaring nr.2008/00001 d.d. 18.08.2008), en hij niet aantoont dat hij zich bevindt in een prangende humanitaire situatie zoals bedoeld in de vernietigde instructies, voldoet hij niet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009”.*

De Raad is van oordeel dat deze laatste zinsnede duidelijk impliceert dat verzoeker, na onderzoek van de aanvraag, naar de beoordeling van verwerende partij niet in aanmerking komt voor de toepassing van noch het ene, noch het andere criterium van de instructie van 19 juli van 2009. Dit valt bezwaarlijk kennelijk onredelijk te noemen, nu niet is ontkracht dat verzoeker pas op 1 augustus 2008 opnieuw is aangekomen in België, hij geen enkel argument verstrekt waaruit de Raad zou kunnen afleiden dat van een onderbroken verblijf geen sprake is terwijl ook het criterium 2.8B een ononderbroken verblijf veronderstelt, en wel –meer rigide- vanaf 31 maart 2007. Daarbij weze nog opgemerkt dat de motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168).

Hieruit volgt dat verwerende partij terecht heeft geoordeeld dat verzoeker *“niet (voldoet) aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009”*, meer bepaald de respectievelijke voorwaarden van een ononderbroken verblijf in België voorafgaand aan de aanvraag, hetzij sedert vijf jaar, hetzij sinds 31 maart 2007, zodat verwerende partij niet diende over te gaan tot een verder onderzoek van of een ruimere toetsing aan voormelde criteria van de instructie van 19 juli 2009. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig opwerpen als zou verwerende partij ten onrechte geen rekening hebben gehouden met het door hem voorgelegd arbeidscontract in het kader van het criterium 2.8B.

3.3.10. Samenvattend, en wat de twee criteria betreft waarop verzoeker zich thans beroept, kan worden gesteld dat verzoeker op generlei wijze aannemelijk maakt dat voormelde motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn en de gemachtigde staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen, gestoeld ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht is derhalve niet aangetoond.

3.4. Verzoeker voert tevens de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, 129.541).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

De Raad ziet niet in hoe, nu verzoeker geenszins aantoont dat de beoordeling van zijn regularisatieaanvraag op een kennelijke onredelijke wijze zou zijn gebeurd, in hoofde van verzoeker

sprake zou kunnen zijn van in zijn hoofde gewekte doch geschonden rechtmatige verwachtingen, noch hoe het rechtszekerheidsbeginsel met de voeten zou zijn getreden.

3.5. Waar verzoeker nog de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel aanvoert, dient het volgende opgemerkt te worden.

De gemachtigde van de staatssecretaris dient met toepassing van het zorgvuldigheidsbeginsel zijn beslissingen zorgvuldig dient voor te bereiden en deze dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien hiervoor reeds werd gesteld dat niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Waar verzoeker nog stelt dat de bewijslast in zijn hoofde enigszins realistisch dient te zijn en dat van hem niet het onmogelijke kan worden verwacht, kan worden volstaan met een verwijzing naar de gehanteerde beleidslijn en de daarbij gebruikte duidelijke criteria luidens hetwelk het volstaat het bewijs te leveren van een ononderbroken verblijf in België sedert vijf jaar of sedert 31 maart 2007, hetgeen geenszins onmogelijk is.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de analyse van het voorgaande blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.6. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS